
Guta Habsburská

Jakmile otec odkráčel, Guta se už nedokázala soustředit na nic jiného než na to, co jí řekl. Bože, jak její odjezd přijme český král a jeho dvůr?

Třásla se strachy, neboť jí bylo naprosto jasné, že co otec uvede jako důvod pro Gutin návrat do Vídně, Václav okamžitě prohlédne jako záminku; a ještě – královna Kunhuta se bude cítit uražena. A vzhledem k tomu, co vyprávěla Katla, je jisté, že Václav na matce visí. Čili se mu nebude líbit nejen to, že má do Prahy přijet bez manželky, ale ani to, že jeho matka uslyší – před celým dvorem – tak zřetelné odsouzení.

Jenže to pořád není všechno. Nesmí se samozřejmě zapomenout na Závíše z Falkenštejna; sice zůstával za branami města, ale měl na Václava velký vliv a až se dozví, jak je Rudolf doběhl, kdo ví, jak všechno dopadne.

Když se Guta o pár hodin později blížila k oltáři, uvědomila si, že skoro nedýchá. Nadechni se, nadechni se, šeptala tiše pro sebe, aby se trochu uklidnila.

Václav už na ni čekal.

Bože, jak je krásná, letělo mu hlavou.

Rozpuštěné vlasy barvy tekutého zlata jí spadaly až ke kolenům. Nahoře byly sčesané z čela a uchycené korunkou vyrobenou francouzským zlatníkem. Bílé perly zvýrazňovaly barvu jejích očí, které Václava včera tak zaujaly, šaty z bílého aksamitu barvy mraků měla protkané stříbrnými nitkami, co nejspíš pocházely z padajících hvězd. Ach, dobrý Bože!

Václav se při pomýšlení, že se Guta stane skutečně jeho ženou, téměř nemohl pohnout.

A pak se octla před ním. Když na něj pohlédla, v jejích očích četl otázky: jaká budoucnost nás čeká? Jaký bude náš společný život?

Vykročil k ní, natáhl ruku a usmál se.

Jejich oči se znovu setkaly a v tom... jakoby mezi nimi přeskočila jiskra – tak silně, že to téměř zabořelo.

Václav trochu zavrával, ale soustředil se na to, aby Gutu dovedl před oddávajícího biskupa. Společně poklekli před oltář, oba plni dojmů, které si sdělili jenom pohledy – ale nic jiného nepotřebovali.

A pak se Guta – když biskup promluvil o vzájemné důvěře mezi manžely – probrala z okouzlení a uvědomila si, jaká hrůza se za pár hodin odehraje. Opět jí po zádech přeběhl mráz.

Na Václava už raději ani nepohlédla, vlastně se nedívala na nikoho. Přála si mít obřad a hostinu rychle za sebou a být už raději na cestě do Vídně. Protože když si otec něco přeje, tak se to také stane, i kdyby ona stokrát nechtěla. A ona v téhle chvíli tady před oltářem najednou touží zůstat po Václavově boku.

Nebo ne?

Očkem zase mrkla na ženicha a myslí se jí mihlo, že na denním světle a v těch krásných šatech vypadá ještě přitažlivěji než ve svitu svíce.

Pootočila hlavu, aby mu viděla do tváře. A Václav – díval se znovu přímo na ni!

Rychle ucukla pohledem, ale stačila si všimnout, že na ni mrkl. Měla chuť mu to oplatit, nebo aspoň dát nějak najevo, že ho vnímá... celou svou bytostí.

Ach, můj Bože, co mě to napadá za nestoudné myšlenky, vyděsila se v příštím okamžiku. Honem zvedla bradu, aby nikoho nenechala na pochybách, že ona je důstojná habsburská nevěsta. Tak jí to přece doma vštěpovali. Habsburkové teď drží v rukách oprať světa a ona je Habsburkovna. Kdyby to bylo možné, napřímila by se ještě víc.

Jenomže... Ať je, kdo chce, všechno je strašně složité. Václav se jí líbí, ovšem nelíbí se jí na něm, že je zadobře s Falkenštejnem. Za chvíli ona urazí Václava, protože nedojde k naplnění manželství...

Co s tím? Nenápadně se rozhlédla. Nejlepší bude se usmívat, jako že je vše v pořádku. Římskoněmecký král se také usmíval. Všichni se usmívali. I ženich se usmíval.

Guta taky vyloudila na tvář úsměv, ale cítila v srdci větší chlad, než panoval v kapli.

Václav poočku pozoroval svou křehkou novomanželku a přemýšlel, co se jí honí hlavou. Nejdřív se tvářila vážně, teď se usmála, ale nějak křečovitě. A proč neustále vrhá pohledy na římskoněmeckého krále? Je jí líto, že se musí s otcem rozloučit? Spíš jako by se otce na něco tázala...

Václava to trochu znepokojilo.

Jeho přítel Závíš mu říkal, že se Rudolfovi Habsburskému nedá věřit, ale Václav nemohl přijít na nic, čeho by se měl obávat.

Těkal pohledem z Rudolfa na Gutu a říkal si, co v tom vězí.

Obřad byl u konce a proběhl důstojně.

Potom se svatebčané odebrali do hodovní síně.

Václav stále ulpíval pohledem na Gutě a nemohl se toho nabažit. Drobná, velmi útlá, možná až hubená, ale to vůbec nevadilo. Zdála se ztělesněním sebevědomí a pohled měla přímý a pevný. A tahle přitažlivá dívka, co sedí vedle něho u svatební tabule, mu ode dneška patří navždycky.

Chvillemi přivíral oči a pokoušel se představit si, jaké to bude, až se octnou v loži, až ponoří tvář do jejích hedvábných vlasů...

Kdy už se dočká?

Neměl by se k ní teď naklonit a zašeptat nějaká hezká slůvka?

Jenomže něco viselo ve vzduchu, to cítil.

Náhle se římskoněmecký král zvedl od stolu, uchopil číši a pozvedl ji. Václav tedy vstal také, ale vnímal, jak Guta strnula.

„Připíjím na zdraví ženicha a nevěsty. Na rod Habsburků a Přemyslovců, na spojení, k němuž dnes došlo,“ začal Rudolf mírumilovně a Václav se vstřícně usmál. Zvolna ho pouštělo napětí.

Něco si namlouval. Je tak zblázněný do své ženy, že se bůhví proč o ni bojí.

Vlastně mu ten strach vmluvil Závíš. Proboha proč? Všechno je v pořádku.

Václav pozvedl svou číši.

„Děkuji, Milosti.“

„Je o mně všeobecně známo, že velmi uznávám rodinnou a manželskou tradici,“ pokračoval dál Rudolf přátelsky a Guta věděla, že to přichází. Sevřela pěsti a zhluboka se nadechla.

„Proto doufám, že český vládce pochopí, když svou dceru odvezu dnes zpět do Vídně, kde setrvá do doby, než se... než se netradiční poměry v české královské rodině dají do pořádku,“ dořekl římskoněmecký král rychle a vyprázdnil obsah číše.

Václav měl pocit, že vedle něho uhodil blesk.

Svatební hosté ztuhli.

Po téhle jasné výtce adresované královně-vdově se rozhostilo užaslé ticho a stávalo se čím dál tím nesnesitelnější. Nikdo se neodvažoval pohnout, nebo něco prohodit.

Václavovi zavířilo hlavou tisíc myšlenek, ale žádnou by si netroufl vyslovit nahlas. Beze slova se podíval na svou ženu a podle jejího ustrašeného výrazu usoudil, že věděla, co otec zamýšlí.

Zmije!

Před chvílí Václav snil o Gutiných zlatých vlasech, ale teď se mu zablýsklo v hnědých očích a přejel novomanželku tak nenávisným pohledem, že se Gutě skoro zastavil dech. Svěsila ramena.

Potom se Václav podíval směrem k matce. Seděla důstojně v křesle a na rtech jí pohrával neurčitý úsměv, jako by vůbec nic neslyšela. Aspoň že tak, Rudolfovo sdělení královně Kunhutě tedy neublížilo.

Kunhuta vycítila synův pohled a okamžitě ho opětovala. Usmála se a jemně kývla, jako by ne ona, ale on potřeboval povzbudit. V jejím výrazu byla síla a Václav to také tak přijal – jako němé poselství.

„Dobře,“ prohodil a na okamžik zalitoval, že vypil tolik vína, protože měl trošku těžký jazyk. „Chápu tvé důvody, Milosti,“ snažil se mluvit důstojně a nenechat se strhnout zlostí zaplavující jeho nitro.

Dobře věděl, o co jde.

Je jediný Přemyslovec a musí zplodit legitimního potomka. A ten starý lišák Rudolf mu to nechce dopřát. Ale počkej, pane Rudolfe, na mě si jen tak nepřijdeš! Uvidíme, kdo z koho!

„Nevěsta samozřejmě opustí Cheb a pojedje do Vídně, když si to přeješ, Milosti,“ navázal Václav a vzápětí popadl Gutu za zápěstí. „Jistě však chápeš, že nemohu svolit k symbolickému obřadu, protože není jisté, jak dlouho zůstanu v Praze bez královny. Proto nás, panstvo, omluvte, jdu okamžitě uplatnit své manželské právo. Ano, hned teď.“

Cítil, že se Guta chce vyprostit ze sevření jeho ruky, ale nemínil to dopustit. Škulbl manželkou směrem ke dveřím a táhl ji ven za bujného povzbuzování svatebčanů, kteří se konečně probrali z ohromení.

* * *

Guta si nejdřív myslela, že je to noční můra, že se z toho ošklivého snu brzy probere, ale procitnutí stále nepřicházelo. Naopak. Velmi jasně cítila Václavův stisk, a když vystupovali po schodech k jeho komnatě, začala propadat beznaději. Konečně dorazili do Václavovy komnaty ve věži; a Gutě stačil jediný pohled na manžela, aby věděla, že v něm bublá vztek.

Nenávidí ji, to je jasné.

Rychle se rozhlédla kolem sebe. V komnatě stála u dveří malá okovaná truhlice, v rohu pak delší podlouhlá truhla a nad ní visel meč. Na truhle ležela nádoba s vodou, asi na umytí. Ve velkém svícnu byly tři tlusté svíce. Jako postel sloužil silný, dlouhý a široký slamník; ležela na něm ovčí kožešina.

To má být Gutino svatební lože?

Václav na Gutu chvíli zíral, jako by nevěřil vlastním očím, pak s ní mrštil na slamník a začal netrpělivě škubat za šněrování na svých kalhotách. Guta vytřeštila oči a vtom k ní Václav skočil a skoro jí vyrazil dech.

„Počkej,“ vyjekla zděšeně. Toužila mu všechno vysvětlit. Chtěla, aby pochopil, že ona za nic nemůže, protože je pouhou bezmocnou figurkou, hrající roli v otcově hře.

„Proč?“

Nečekal však na odpověď, hodil ji na postel a strhl z ní šaty. Zjevně se rozhodl, že to, co musí udělat, udělá, jak to jen půjde nejrychleji.

No co, pomyslela si Guta. Alespoň to budu mít za sebou, alespoň zjistím, čeho všeho se mám bát příště – tedy, pokud nás čeká nějaké příště.

Guta se připravila na to, že jí Václav rozdrtí kosti, ale to se nestalo. Cítila, jak do ní rychle vstoupil, ale bezbolestně. Vklouzl do ní hladce, bez obtíží. Cožpak mě pouhý jeho pohled natolik rozpálil? zděsila se. Užasle a trochu stydlivě si uvědomovala, že se jí celý akt začíná líbit.

A pak ji Václav málem rozdrtil.

Gutin výkřik utlumily chtivé, dravé rty. Myslela si, že jejich první polibek bude jiný. Ano, snila o něm už od včerejšího večera, to si musela přiznat – o něžném, vláčném polibku, ale tohle nemělo s její představou nic společného. Vůbec nechápala, jak jí Václav dokáže líbat ve stejný okamžik, kdy do ní vstupuje. A rty trpí... Ne! Kristepane, co to teď cítí? Ať už to bylo cokoli, neměla čas o tom přemýšlet. Její manžel nyní hrdelně vykřikl – a odtáhl se.

Guta se opatrně pohnula, aby zjistila, co všechno má polámané, byla však v pořádku. Měla lehce rozbolavělé rty a také mezi nohama cítila bolest, ale daleko víc než tělesnou újmu cítila zklamání. Katla jí přece říkala, že když

se chce, je to nádherné. To, co zažila, se rozhodně nedalo nazvat úžasným zážitkem, ale ani to nebylo tak hrozné, jak si milování představovala. Teď už nebyla panna, takže se obcování dál nemusela bát, ale ani se na ně příliš těšit. A Václav si na další manželské radovánky počká dlouho.

Manžel po aktu usnul; Guta se rychle oblékla. Přitom se dívala, jak Václav dřímá; připadal jí bezmocný a – zase okouzlující.

Tedy... skoro. To, co se stalo, nebylo zrovna hezké, ale zřejmě měl na to právo.

Chvíli postála a pak začala přemýšlet, co řekne otci, protože on ji určitě podrobí výslechu, bude chtít vědět, zda ji Václav mohl obtěžkat.

Jistě mohl, došlo jí.

A co kdyby se otci vzeprěla, co kdyby řekla, že nikam nepojede?

Ne, to nedokáže.

Když Guta scházela ze schodů, do očí se jí draly slzy bezmoci.